

LBRIS

We know
books

CONFESIUNI DIN TEMPLU

SUADA AGACHI

Timișoara, 2023

<i>Scrisoare către tine</i>	7
CONFESIUNI DIN TEMPLU	9
<i>Călătoria nesfârșită în sufletul tău</i>	9
SOARTĂ ȘI DESTIN	10
<i>De mână cu destinul</i>	10
VISURILE ȘI DORINȚELE	24
TRAUMELE ȘI GREUTĂȚILE VIEȚII	53
CHIPUL – AMPRENTA LUI DUMNEZEU ÎN OM	64
DIADE ALE UNIVERSULUI EMOȚIONAL	79
<i>Diada frică și curaj</i>	80
<i>Diada depresie și anxietate</i>	83
<i>Diada furie și dezamăgire</i>	87
<i>Diada invidie și admirație</i>	91
MAGIA DIN TINE. IERTAREA	129
CUM SĂ ATINGI ECHILIBRUL INTERIOR. ÎN DIALOG CU TINE	145
ADEVĂRUL DIN SPATELE MĂȘTILOR	160
STRATEGIILE OAMENILOR PUTERNICI	171
PROBLEMELE ÎN DRAGOSTE	181
<i>Despărțirile. Împăcările. Noile începuturi</i>	181
UNIVERSURILE IUBIRII	193
SUFLETE PERECHE. SUFLETE GEMENE. RELAȚII KARMICE	200
SUFLETUL TĂU M-A ÎNTREBAT, EU I-AM RĂSPUNS:	
ARMONIA ESTE AURUL VIEȚII	223
<i>Ultima încăpere din Templul Confesiunilor</i>	223
EPILOG ȘI PROMISIUNI	313

Călătoria nesfârșită în sufletul tău

Deschide larg ochii și imaginează-ți seducția unduitoare a deșertului, mișcarea tăcută a firelor de nisip – care, deși imperceptibilă, schimbă în timp orizontul –, respirația fierbinte a apusurilor incandescente...

Inspiră adânc și pregătește-te pentru nopțile în deșert, diferite de orice altceva ai mai trăit... Când petreci nopți la rând în nemărginirea pustiului, ajungi să te întâlnești față în față cu propriul tău suflet. Când alegi dintr-o chemare nestăvilită a inimii să te duci și să locuiești în pustietate, să te eliberezi de curgerea timpului, pentru *a fi* într-un prezent continuu, deșertul devine o oglindă vie în care, dacă ai curaj să privești, poți vedea limpede tot ceea ce există în interiorul ființei tale. Descoperi cât și ce fel de lucruri ai adunat în tine sau... cât de gol ești pe dinăuntru și la ce tânjești crezând că te-ar face fericit.

Am avut bucuria să petrec patru săptămâni în inima deșertului. Ocazional, am făcut scurte incursiuni în „civilizație”, pentru a da curs câtorva întâlniri cu oamenii. În rest, am trăit în deșert ca în mijlocul unui ocean. Imersată cu totul în ceea ce deșertul a avut să-mi reveleze. Întâlnirea cu nesfârșirea dunelor m-a proiectat în nesfârșirea propriului meu suflet.

Pe drumul de întoarcere spre casă, m-a frapat cât de mult se înăspriseră oamenii, cât de înverșunați păreau. De fapt, nu lumea se îndârjise mai tare între timp, ci eu aveam simțurile sufletești ascuțite de lungul dialog cu pustietatea. În deșert, capacitatea de percepție mi se rafinase și mai mult, mă liniștisem și mă înșeninasem. Ieșirea din liniștea aceea nesfârșită și revenirea în agitația obișnuită a lumii nu făcuseră decât să apese un declanșator în mine. Orologiul interior, care preț de patru săptămâni se odihnisese în deplinătatea pustietății, acum bătea din nou în ritmul trepidației cotidiene.

Când agitația începe să se facă simțită în jur, bagă de seamă că ea deja se declanșase în tine, căci lumea nu este decât o reflexie a interiorului tău. Arta de a trăi mereu în prezent înseamnă să ai puterea de a păstra în tine liniștea și calmul și de a împregna lumea din jurul tău cu ele.

De mână cu destinul

Când au parte de evenimente de viață pe care nu și le doresc, unele persoane ajung să se întrebe dacă așa „le-a fost scris” sau dacă nu cumva ar fi putut schimba cursul lucrurilor.

Și-atunci omul se află în fața unei dileme: dacă ajunge să-și distrugă viața, prin diverse alegeri, oare acesta este destinul său? Așa „i-a fost scris”, pur și simplu, să-și distrugă viața? Se mai poate face ceva sau declinul este ireversibil? Ei bine, tocmai acesta este terenul fertil pentru „văzduhiștii” care pretind că învață oamenii cum să-și schimbe destinul, ba chiar cum să intervină sau să nu intervină în destinul altora...

În Egipt, am avut acces la o cunoaștere străveche și profundă asupra conceptului de destin. Și am ajuns la concluzia că este o naivitate să ai pretenția să vorbești despre destin fără a înțelege sursa vieții, a creației. Cum ar putea omul să se creadă capabil să intervină în viețile altora asemenea unui chirurg atotputernic, „amputând” ce nu-i convine, modificând sau adăugând „implanturi” în destinele celorlalți după bunul lui plac? Ar însemna să-și uite propria natură, să se creadă mai presus de Creator și de Creație în sine.

Se vorbește enorm despre karma și despre a putea sau a nu putea să influențezi destinul altora. Provocarea pe care ți-o lansez este să meditezi la următorul aspect: de unde știi că în destinul tău nu a fost scris tocmai faptul ca tu să *nu* intervii în destinul unei anumite persoane? Nimeni dintre noi nu poate ști cu siguranță dacă o acțiune considerată banală a fost sau nu înscrisă în propriul nostru destin și, mai ales, ce efecte produce prezența sau absența acelei acțiuni.

Nimeni nu poate demonstra științific dacă simpla mutare a unui pix de pe un birou pe altul face parte sau nu din destin și nici dacă această acțiune

conduce sau nu la consecințe notabile în economia generală a vieții.

Cine și cum ar putea să dea un verdict infailibil dacă rândurile pe care eu le-am scris și tu ai ajuns acum să le citești sunt parte dintr-un destin prestabilit sau sunt rezultatul unei alegeri în afara destinului? Cum aș putea eu să(-mi) demonstrez că textul acestei cărți este rezultatul unei alegeri eminamente lipsite de orice influență și că, prin aceasta, eu m-am ridicat deasupra destinului? Când însuși înlocuirea unui cuvânt cu un altul ar putea fi tocmai manifestarea destinului! Cum ai putea tu să(-ți) demonstrezi că faptul că *acum* citești *această* carte este rezultatul unei întâmplări? Sau, dimpotrivă, că face parte și are un anumit *sens* în destinul tău?

Să spunem că te afli într-o intersecție și te răzgândești: alegi să mergi la dreapta, nu la stânga, pentru că ai avut un moment de conștientizare. Însuși răzgândirea aceasta poate să facă parte din destin.

Îți propun o altă ipoteză: o persoană alege să divorțeze și apoi decide să se recăsătorească, dar... se răzgândește și rămâne celibatară până la finalul vieții. Conștientizarea acestor decizii de viață poate face parte din destinul său.

Fiecare alegere, conștientizare sau răzgândire poate fi parte din destinul tău. Dă mâna cu destinul, mulțumește-i, învață să trăiești și nu-ți va mai fi teamă să lași viața să curgă.

Cei mai mulți oameni au o percepție deloc stabilă despre destin. Dacă lucrurile merg bine în viața lor, consideră că acest lucru face parte din destin. Apoi, dimpotrivă, dacă li se întâmplă așa-numite „nenorociri”, se victimizează și suspină că „așa le-a fost scris”. Când au de luat decizii cruciale, se simt deodată stăpânii deplini ai propriului destin – acela pe care, până atunci, îl considerau o forță implacabilă și de neinfluențat. La fel se întâmplă în cazul sinuciderii – când un om decide să facă acest lucru și îl duce până la capăt, are impresia că și-a luat destinul în propriile mâini. Mulți se întreabă: și dacă acest act i-a fost scris în destin? Iar alții vin și completează: dacă omul se răzgândește, decide să ceară ajutor și este salvat, oare nu cumva această izbăvire a făcut parte din destinul său?

Din clipa în care deschide ochii dimineța și până așază din nou capul pe pernă, pentru a dormi, omul este în permanență supus influențelor de tot felul, care vin atât din interiorul propriei persoane, cât și din exterior. De fiecare dată când îi este foame, sete, când simte nevoia să aibă activitate sexuală, să facă baie și chiar să... clipească, omul este subiectul unor forțe de influență de natură fizică, psiho-emoțională, socială, spirituală. Se află sub directul efect al unor cicluri care se repetă la anumite intervale și pe care, până nu le observă *conștient* și nu învață să le folosească *intențional*, le va resimți mereu ca pe o povară. Se va simți robul lor. Arta de a trăi viața din postura de *creator* înseamnă să ajungi să cunoști și să îmblânzești valurile acestor cicluri de influență, exact așa cum face un surfer bine antrenat: el curge odată cu valul, cucerește valul și valul îl poartă. Abia atunci se dezvoltă în om o relație intimă cu el însuși, care devine hrănitore și pentru el și pentru cei din jur, pe măsură ce crește cunoașterea de sine. Câteva inițieri și cursuri sau descântece, cum cred unii, nu pot „teleporta” pe nimeni într-o etapă mai profundă a vieții, aceea de *creator*. Așadar, este vorba despre muncă, antrenament și artă a vieții, nu despre... șotron: nu se pot sări etape, deoarece fiecare etapă este vitală și vine cu înțelepciunea ei.

Te întrebi, poate, de ce unii oameni nu sunt capabili să-și stăpânească propriile porniri, în timp ce altora parcă le vine atât de ușor. Adevărul este că puțini sunt cei care caută cu adevărat să se înțeleagă și să-și înțeleagă lumea interioară. Cu cât te cunoști mai bine, cu atât reușești o gestionare mai bună a gândurilor, emoțiilor și faptelor tale. Acest proces înseamnă că, indiferent care sunt stimulii interni și externi, tu ai ieșit din starea de *reacție* și ai dobândit capacitatea de *a observa* și de *a acționa conștient*, asumându-ți responsabilitatea. Aceasta este maturizarea emoțională, prin care nu mai simți că „viața te trăiește pe tine”, ci ajungi să-ți trăiești deplin viața.

Ce este soarta? Ce este destinul?

Ai auzit, poate, formularea (de altfel, redundantă) „soartă implacabilă”. Iată, deci, și răspunsul la întrebare: soarta este tot ceea ce nu poți schimba în apariția și curgerea vieții tale.

Destinul este însăși curgerea aceasta – drumul vieții.

M-a preocupat mult acest subiect și am descoperit, studiind o sumă de tradiții și forme de cunoaștere ale umanității, că destinul a fost dintotdeauna o cheie importantă de înțelegere a vieții. În creștinism se vorbește despre rai și iad, în metafizica chinezească apar stâlpii destinului, numerologia include conceptul de destin, la fel și tarotul. Divinația în sine are legătură cu destinul, iar în arta citirii chipului noțiunea de a-ți cunoaște destinul este completată de studiul modalităților prin care destinul poate fi și șlefuit.

Nimeni nu poate demonstra științific, în parametri de laborator, implicațiile conceptului de destin. În schimb, se pot învăța și folosi tehnici de observare a experiențelor avute de un om pe parcursul vieții sale, identificând un „fir roșu” și urmărind cum se desfășoară acel fir, în comparație cu o anumită previziune.

Așază-te cât mai comod și ascultă-mă în continuare, pentru că vreau să-ți povestesc mai multe despre soartă și destin.

Soarta este acel *dat* al fiecăruia. Tot ceea ce nu poți schimba la tine alcătuiește soarta: faptul că te-ai născut femeie sau bărbat (atenție, chiar dacă ulterior faci modificări sau operații, nu poți cu adevărat să te întorci în timp și să schimbi felul în care ai ieșit din pântecul mamei tale); părinții anumiți din care te-ai născut; țara, locul și momentul (ora, ziua, luna, anul) nașterii. De fapt, soarta este *datul* care cuprinde *toate datele* cu care ai venit pe lume, printre care și faptul că ai sau nu frați și surori. Soarta este acel *punct A* de pornire, la care nimeni nu are acces să se întoarcă și să schimbe nimic, oricât de mărunț. De asemenea, tot soarta este și *punctul Z* de final, pe care nimeni nu-l poate opri să apară, atunci când firul roșu al vieții s-a terminat de depănat.

Destinul reprezintă calea sau suma versiunilor de căi prin care poți să-ți trăiești viața.

Prin urmare, dacă soarta reprezintă punctele A (nașterea și contextul nașterii), Z (moartea și contextul morții), precum și anumite evenimente sau persoane fixate în calea destinului tău (indiferent ce variantă a acestuia alegi să

LIBRIS | We know books

trăiești), atunci destinul este tocmai drumul care unește punctele A și Z și evenimentele și persoanele presărate între acestea – ai, astfel, definiția călătoriei tale în această viață. Între A și Z poți alege orice căi și oricâte drumuri, însă punctul de plecare și punctul de final rămân de neschimbat și sunt ancorele care îți marchează capetele firului vieții.

Lipsa înțelegerii și asumării acestor lucruri înseamnă pentru mulți oameni o viață trăită în regrete, în reproșuri, în învinuiri și conflict, o adevărată „vale a plângerii” în care aleg (sau nici măcar nu conștientizează) să-și irosească anii. Aceștia sunt cei care își blamează părinții pentru „neșansă” sau își blestemă familia și ceasul în care s-au născut, refuzând cu înverșunare să accepte ceea ce li s-a *dat*. Se împotrivesc propriei sorți, pentru că nu acceptă că totul se întâmplă din înțelepciune divină pentru binele nostru, al fiecăruia.

Soluția nu este și nu va fi niciodată lupta împotriva sorții – cum ar fi, de exemplu, să te muți brusc la capătul Pământului, să-ți schimbi cetățenia, să rupi orice legături cu locul de proveniență și așa mai departe. Nu există transplant de soartă și nici transfuzie care să schimbe ADN-ul care te face să fii cine ești. Negându-ți soarta te negi pe tine. Iar cine se neagă pe sine ajunge să fie un „mort viu” – moare sufletește înainte ca trupul să sucombe.

Orice om care se împotrivește celor doi părinți din care s-a născut nu face decât să se împotrivească Vieții și ajunge să-și rateze scopul propriei existențe. Chiar dacă nu ar exista nici măcar un singur alt motiv – și este greu de crezut că ar fi așa –, există totuși un lucru de căpătâi pentru care fiecare om poate fi recunoscător părinților săi: faptul că prin întâlnirea lor au creat o „poartă” ca el să vină pe lume. Indiferent ce a urmat după – abandon, tragedii etc. –, *darul vieții* l-a obținut doar datorită părinților și tuturor strămoșilor care îi alcătuiesc genealogia.

Să te înverșunezi împotriva sorții și sângelui tău înseamnă să te condamni singur la suferință.

În schimb, să accepți cu recunoștință că datorită părinților tăi și numai prin ei ai putut primi *darul vieții* – chiar și dacă este singurul motiv pentru care

consideri că poți să le mulțumești, înseamnă să te reașezi în sinele tău profund, să revii în matca sorții tale și să simți că viața este făcută *pentru* tine, nu *împotriva* ta.

Este posibil să nu fii în acord sau rezonanță cu destinul (calea) pe care ai pornit în călătoria vieții. Ești liber să cauți alte variante, alternative mai bune, să încerci alte cărări și să vezi dacă te vor duce acolo unde îți dorești.

Omul își face destinul cu mâna lui. Soarta este umbra care îl însoțește în călătoria vieții sale. Câtă vreme omul încearcă să se despartă de soarta sa, el se află într-o luptă imposibilă – cum să rupi de tine propria ta umbră? În schimb, atunci când își acceptă și își îmbrățișează umbra (soarta), el se simte întreg, complet, puternic și capabil să exploreze oricâte căi ale vieții.

Pe aceste căi are însă nevoie să meargă dezvoltându-și în permanență virtuțile. Pentru că oricâte flori ar fi presărate pe drumurile sale, oricâți oameni ar întâlni și i-ar putea fi binecuvântare, oricâte succese și realizări materiale ar avea, dacă sufletul său este flămând și dacă în interior omul se simte gol și mizerabil, atunci în el va urla mereu o voce a disperării și ratării. Nu va avea claritate. Nu va avea înțelepciune. Toate vor trece pe lângă el și el va trece pe lângă viață.

Secretul unei vieți împlinite nu este neapărat ce destin alegi, ce drum alegi, ci cum alegi să parcurgi acel drum. Poți începe, de exemplu, un drum care se va dovedi anevoios și care nu este pavat cu prea multe frumuseți, dar modul în care alegi să trăiești va face diferența. Dacă în orice cauți lecția și înțelepciunea ascunsă, dacă ești mereu *treaz* și atent la ceea ce apare în cursul călătoriei, chiar dacă vei da peste prăpăstii, chiar dacă vei fi nevoit să smulgi din rădăcini păduri întregi ca să-ți croiești drum, tu vei fi totuși fericit și vei numi viața o binecuvântare. De ce? Pentru că alegi să primești darul vieții, să-i onorezi pe cei prin care l-ai primit, iar apoi faci tot ceea ce depinde de tine pentru a crește și a deveni. Acest lucru va influența enorm percepția ta asupra vieții, modul în care vei lua decizii, precum și felul în care vei participa la cursul vieții celor din jurul tău.

Unde greșesc oamenii când vine vorba despre destin și alegeri de viață?

De fiecare dată când cineva se minte și-i minte pe alții, insistând să pară altcineva și altfel decât este în realitate, greșește. Și îl costă enorm, pentru că nu face decât să se înstrăineze de propria esență, până ajunge să nu mai știe cine este și cum este, de fapt. Viața îi lasă un gust amar ca fierea, de care nu va scăpa oriunde ar fugi în lume, pentru că nimeni nu poate scăpa de el însuși. Există o expresie în limba engleză, *you can run, but you can't hide*, adică „poți să fugi, dar nu te poți ascunde”. Aș completa eu: ai putea încerca să te ascunzi – așa cum fac mulți, în tot felul de mecanisme de supraviețuire și dependențe –, însă când rămâi doar tu cu tine... ghici ce? Vei da de același gust amar, care te va otrăvi și va începe să-i otrăvească și pe cei din jurul tău.

Oricât de organizată și de funcțională ar fi sau ar părea o societate, ea este totuși formată din indivizi care vin, fiecare, cu propriul balast mental. Sigur că poate exista o influență pozitivă din exterior către individ, dar singura modalitate reală de a schimba în bine o societate este ca fiecare individ să-și facă munca interioară de a se autodescoperi și de a trăi în autenticitate.

Vrei cu adevărat să afli cine ești? Te invit să pășești pe tărâmul singurătății! Tu cu tine, de mână cu sufletul tău. Nu e ușor deloc, mai ales că lumea în care trăim nu face decât să te cheme întotdeauna spre exterior, te provoacă și te ademenește să ieși mereu în afara ta și să te îndepărtezi tot mai mult de esența ta. În plus, te condiționează cu tot felul de frici și norme, aparențe și reguli pe care gura lumii le macină asemenea unei mori stricate și le revarsă continuu în viața celor care stau s-o asculte.

Ai nevoie de curaj pentru „a-ți lua viața în propriile mâini”. Adică pentru a-ți asuma responsabilitatea alegerilor și deciziilor tale. Dar acest lucru vine numai după ce începi să deschizi ochii și să trăiești conștient.

Altfel, e plină lumea de oameni duși de nas de tot felul de cursuri care promet să le schimbe viața în trei pași... Duși de nas pentru că *se lasă duși de nas*. Poate și s-a întâmplat și ție, poate cunoști în anturajul tău oameni care

așteaptă sau caută ca altcineva, din exterior, să vină și să le schimbe destinul, să le ofere rețete de viață, să le facă transfer instantaneu de curaj și putere... Câtă naivitate, nu-i așa? Cu multă compasiune îți spun că problema este alta, de fapt: anume că omul este atât de imatur emoțional și deabusolat spiritual, încât vorbește pe toate drumurile despre fericire și iubire fără ca măcar să fi gustat vreodată din ele...

Îți aduci aminte, ți-am vorbit despre cele două borne, punctele A și Z ale sortii. Și despre faptul că între acestea fiecare dintre noi suntem liberi să alegem dintr-un ocean de căi de destin. Misiunea fiecăruia este de a ști în fiecare clipă *ce anume facem* – deci, să fim conștienți de acțiunile noastre – și de a ști *ce alegere putem face în momentul prezent, aici și acum* (deci direcția de viață în care alegem, la fiecare pas, să ne îndreptăm). Schimbarea spre *mai bine* este, așadar, oricând posibilă.

Cunoști cu siguranță conceptul de dualitate. Dualitatea vorbește despre Yin și Yang, sus și jos, stânga și dreapta, bine și rău – iar mijlocul este însăși ființa omului. Pe umerii omului imaginează-ți că stau mereu doi îngeri: unul luminos și unul întunecat, care îi șoptesc în permanență la urechi, întruchipând influențele subtile la care omul este supus. Oamenii trăiesc cu impresia și prejudecata că lucrurile sau evenimentele sunt în sine bune sau rele, când în realitate nu este așa. Dualitatea ține de suprafața vieții, dar cu cât omul dobândește cunoaștere de sine și se apropie de profunzimile vieții descoperă că dualitatea dispare. În ce sens? El află că, lucrând cu sine, depășind și lăsând în urmă multitudinea de influențe exterioare, în adâncul său este liniște. În acest adânc al ființei sale se întâlnește cu scânteia divină, cu esența sa dumnezeiască și descoperă că acolo nu se aude decât un singur glas – cel care deține cunoașterea esenței lucrurilor și îi arată drumul spre *mai bine*. Însă până să ajungă în acest punct, în interiorul ființei sale se dau nenumărate lupte, pentru care trebuie curaj și hotărâre, mai ales când procesul de luare a deciziilor devine obositor, chiar chinuitor și extenuant.

Când cineva are o pornire să facă un rău conștient – deci înțelege că urmează să săvârșească un rău –, este pus în fața unei decizii. Poate alege să dea curs pornirii, cu anumite consecințe, sau poate alege calea mai grea: aceea de a

se modela și transforma pe sine. Acest lucru înseamnă să faci un efort conștient de voință pentru a se opri din satisfacerea pornirii sale și pentru a se întoarce imediat spre sine însuși – ascultându-se pe sine și stând cu propria ființă, acceptând că e capabil de astfel de porniri și luptând să înțeleagă de unde vin și cum le poate împlânzi și transforma. Iată, acesta este minunatul dar al discernământului! Indiferent de definiția pe care societatea o dă pentru ceea ce este bine sau rău în diferitele momente ale istoriei omenirii, omul *știe* și *simte* în adâncul lui – esența ființei, despre care îți vorbeam mai sus –, ce fel de pornire are într-o anumită situație. Și acest lucru este posibil tocmai datorită scânteii divine din el, datorită glasului conștiinței, care nu tace niciodată. Unii, însă, nu-l mai aud, pentru că fug din ei înșiși sau se lasă momiți de zgomotele bălciului lumii.

Și, ca să închei cercul, de aceea oricâți bolovani sau spini ar fi pe drumul destinului, un om care învață să-și cultive virtuțile, să se cunoască pe el însuși și să-și cunoască adâncul și vocea conștiinței va putea depăși orice obstacol și va avea claritatea de a alege alte drumuri care să-l conducă spre *mai bine*.

Cunoști oameni care își blestemă zilele? Dar oameni care își binecuvântează viața?

„Dumnezeu nu e în cer, nu-i pe pământ; Dumnezeu e (în) inima noastră. Am înțeles că un om poate avea totul neavând nimic, și nimic având totul.” Iată la ce înțelepciune a vieții ajunsese Mihai Eminescu la vârsta de 29 de ani, când îi scria aceste cuvinte celei pe care o adora, Veronica Micle.

Unii oameni au totul și nu reușesc să se bucure de nimic, trăiesc fără urmă de satisfacție, în timp ce alții pare că nu au nimic și totuși se bucură de viață cu toată ființa lor. Dacă ai privit vreodată un om al străzii bucurându-se de-o bomboană mai ceva ca de un cufăr cu aur... înțelegi la ce mă refer.

Totul pornește de la și se rezumă la felul în care omul alege să acționeze și să reacționeze, la cum și-a cizelat simțirea și gândirea – ce a plantat și ce rodește în inima și în mintea sa.